SABİHA İLE GECE SOHBETLERİ

Reha Oğuzhan Türel

SABİHA İLE GECE SOHBETLERİ

Reha Oğuzhan Türel

Serbest Yazılar

Sabiha ile Gece Sohbetleri
Reha Oğuzhan Türel, İzmir, 2020.

Sabiha ile Gece Sohbetleri

Sabiha ile Gece Sohbetleri……..……...01
Gün Işımaya Yakın…….……..06
Belma ile Akşam Beş Sohbetleri……...…..……...09
Belma ile Otuz Yaş Sohbetleri……..……...……11
Kızıl Yılanlar……13
Haklı Korku……..15
Öğle Sarısı……17
Vadedilmiş Yolculuk……19
Tarhana Kururken…….……21
Bu İkinci Cinayet Teşebbüsü…….……...23
Bir Başka Mutluluk…….……..25
Bir An İçin……27
Zurnada Peşrev…….……29
İncir Tozu……32
Nar Kavgası……..34
Elçiye Zeval……...36
Kelliği Kabullenememek……..38

Sabiha ile Gece Sohbetleri

Sabiha aklının köşeli dehlizleri arasında kendini keşfededursun, ben onu hep aynı masumiyetle sevmeye yine devam edeceğim. Sabiha korktuğunda, bir an ne olduğunu kestiremeyip "eyvah ben nasıl bu hale geldim" dediğinde, gece uykulardan uyanıp odasının bir köşesinden bir diğerine voltalar attığında, bir an aklına ben geleceğim ve Sabiha ile birlikte delirmenin kıyılarında elele gezeceğiz. Sonra birden ikimizi de bir gülmektir alacak, Sabiha'nın gözlerini koklayacağım dudaklarını koklayacağım, bir adım geri çekilip bu kokuda sanki bir şeyler arıyormuş da onu bulamamışım gibi tedirgin bakacağım. Sabiha ne olduğunu anlayamayacak ne olduğunu soracak, bir şeyler ters gitmiş de birlikte uzun bir maceranın ardından tükenmişiz gibi ayrılacağız.

Sabiha eğilip kulağıma fısıldadı; "Reha, ben en çok güneş tepede olduğu vakit, adamlar ve kadınlar işleriyle meşgulken evlerin o kimsenin uğramadığı salonlarında bir başıma oturmayı severim." Senin bir deli olduğunu zaten bilmiyor değilim Sabiha. Ciddi bir deli olduğunu. Toplumsal yaşamın ihyası için büyük çözümler düşündüğünü; herkesten gizli cinayet senaryoları tasarladığını bilmiyor değilim. Endişelenme hemen; bir sohbette senin cinayet senaryoları yazdığın dilimin ucuna geldiğinde; "Sabiha bir marş yazıyor." diyorum. "Eski Sovyet düşüncesini bugünün İslami liberalizmi ile harmanlayacak bir düşüncenin propagandası için bir marş yazıyor." Önce biraz şaşırıp, sonra; "Ah bu Sabiha…" diyorlar. "… ne kadar da bizim olamadığımız bir kadın." Elbette diyorum içten içe; Sabiha'nın büyük ve beyaz göğüsleri bu ülkenin aydınlık geleceğinin simgesel bir ifadesidir. Bereketli, anaç, kucaklayan göğüsler…

Hayli uzak ülkelere vatandaşlık için başvurmak üzereyim Sabiha, burada kaldıkça beni vatandaşlıktan ihraç edecekler biliyorum. Önüme yalap şalap bir sunum koyacaklar. Bıyıklı ve göbekli adamlar ellerindeki uzun tahta çomaklarla grafikleri dürte dürte, benim bu ülkenin hassas dengesinden neden aforoz edildiğimi sayısal veriler ışığında açıklayacaklar.

Sabiha ben senin tam da bu noktada beni neyle eleştireceğini tahmin etmiyorum sanma sakın. Küstahsın Sabiha. Ben sütten ve yoğurttan ve bir fiil her türlü kutsal

gıdanın içinden çıkmış ak bir kaşığım sense benim bu iyi niyetim üzerinden küstahlıkla kendine çıkar sağlayan kötü niyetli bir kadınsın. Sen bir kadınsın Sabiha, anne olmak isteyen kadınları küçümseyen bir kadın.

Ah Sabiha ah, sen yok musun? Öyle kelli felli adamların üzerine ciddi ciddi kafa yordukları meseleleri alaycı bir üslupla nasıl da hafife alıyorsun öyle. Bitkin ve ümitsiz bakışlarının altında o büyük yaşanmışlıklar sonucu elde edilmiş bilgeliği sezmiyorum sanma. "Ben..."" diyor içten içe tüm dünya insanlarına Sabiha, "…senin gibisini de gördüm senin gibisini de ve senin gibisini". "Kırkım ama çok yorgunum. Kadınım ama çok kırgınım. Bu bendeki entelektüel derinliği olan kıymetli bir suratsızlık."

Az zamanda büyük ve kıymetli işler başarmış olmanın kıvancıyla yarıya inen göz kapakları, bitkinliğin hafif mayhoş albenisi, dingin bir mutluluk, kendi bedenine olan travmatik bir arzu ve sessizlik, bu meseleler açılınca hep yüzyıl süren bir sessizlik. Lafı ağzımıza suskunluğunla tıkıyorsun sen Sabiha. Cevap vermemenle cevaplandırıyorsun tüm sorularımızı. Bu bir nevi aç kalarak doymak ya da ölerek yaşamak olsa gerek. Senden öğreneceğimiz ne çok şey var Sabiha. Deliliğin bu denli bilgece olanına ne az rastlar insan.

Sen ne güzel bir kadınsın Sabiha; şöyle kavgalara bir doyamadık seninle. Avuçlarında karıncalanan şiddet dürtüsü, ufak tatlı bombacıklar gibi patlasa yüzümde. Benim göğsümde tanımlanamayan libidal bir sıkıntı, sana çok kızmış gibi davransam. Desem ki bak benim sabrımı taşırıyorsun Sabiha – aslında sabrım hiç taşmıyor olsa-. İnce beyaz kollarının benim omuzlarım karşısından çaresiz kaldığını hissetsem, senin de bu duyguları yaşadığına dair bir işaret görsem gözlerinde. Desen ki bu adam böyle nasıl da erkek, benim narin kadınlığım bu gölgenin altında nasıl da güvende. O malum kasık ağrısı dudaklarımızda diş izlerine dönüşse, sebepsiz gerinmeler sarsa vücudumuzu, senin bilinçaltının tüm sakinleri hep bir ağızdan kadın olmanın türküsünü söyleseler.

Böyle zamanlarda ömrümün farklı dönemlerinden farklı anları birbirleriyle kolayca ilişkilendirebiliyorum Sabiha. Mesela, 2016 martını 2018 haziranına bağlıyorum. Bir şehirden bir köşeyi kesip bir başka şehrin meydanına yapıştırıyorum. İzmir'de saat kulesini mesela Kızılay'da Karanfil'e koyuyorum.

İnsanlar nasıl da şaşırıyorlar. Hükümetten bir açıklama bekliyorlar; hükümet eli mahkûm bir basın açıklaması yapıyor. Fikirlerimin basına bu denli yanlış deklare edilmesine içerliyorum. O kızgınlıkla, Mamak'ın tenha bir mahallesini kesip Bostanlı sahile yapıştırıyorum. İnsanlar hep bir ağızdan "Hayda…" diyorlar. "Olacak şey mi şimdi bu." "Bizler" diyor Bostanlı sakinleri, "garip gureba yerleşkesi ile kendi nezih yaşam alanlarımız arasına kırmızı bir hat çekeceğiz; bu hattın adını Sabiha koyacağız." İşlerin bu denli sarpa saracağını tahmin edemezdim; ötekinin gözlerinde – ki burada öteki Sabiha oluyor- nasıl bir erkek olduğumu görme arzusuyla ne büyük yanlışlar yaptım. Boyundan büyük işlere bulaşmış bir ufaklık gibi korkuyorum olacaklardan. Benim yine de senden alacağım var Sabiha, senin alacağın olsun Sabiha…

Şimdi bırakalım bunları da bu işler nasıl olacak Sabiha. Kendimizi bu anlamsız döngünün dışına nasıl atacağız. Bunu sana sormak ne kadar doğru bilemiyorum; sen yine bir nevi Popper iyimserliğinin arkasına sığınacaksın; sonra bendeki bu determinist tavrı kötümserlik olarak yorumlayacaksın. Benim adım adım, karış karış, göz göz, ilmek ilmek vardığım bu düşünsel neticeyi korkularımla izah edeceksin. Durum değişmiyor ki Sabiha, durumlar değişse insanlar değişir. İnsanlar değişse, en nihayetinde aynı meseleleri farklı bakarlar. Ben aynı insanlar için farklı cevaplar aramaktansa, farklı insanlara zaten var olan cevapları vermekten yanayım. Hiç olmadı, bir cinayet senaryosu tasarlarım ben de senin gibi. İşte gerçek sanat bu der seçkin çevreler; bir yaşamın bu denli zarif alınabileceğine imkân vermezdik derler. Titiz tasarlanmış, incelikli bir ölüm. Ama sen diyorsun ki "Emek isteyen hangi işi güzel bir şekilde neticelendirdin. Hep gelişigüzel iş yaparsın; senlik uğraşlar değil bunlar." "Sen yine kibarları oynamaya devam et Reha, gerçi onun da ardında büyük bir bencillik yatıyor ancak şimdi bunların zamanı değil." Sen bazen insanı kızdıracak kadar haklı oluyorsun Sabiha. Her kadın tabiatı gereği haklıdır biraz. Sen de öylesin, bunu inkâr edecek değilim.

Bir gece Manhattan'da bir gökdelenin 37'inci katında uyanıyorum; boydan boya pencereler, parlak metalik yüzeyler; fonda hafif bir müzik… Gecenin sarı-beyaz pırıltılarla süslü lacivert sessizliğine gömülüyorum; karanlık kalemler gibi yerden fırlıyor gökdelenler, uzakta belli belirsiz akan sarı-kırmızı kıvılcım nehirleri. Sen de boydan boya pencere olsan Sabiha, uzakların çok uzakların görüntülerini gözlerinde görüyor olsam, sen de perdesiz olsan, lacivert teninde sarı simler

parlıyor olsa ve zenci türküleri mırıldanıyor olsan. Senin de katların olsa Sabiha. Aylak geçecek bir haftanın ilk gecesi 37. Katında uyansam; uyanıp dudaklarından dışarı baksam. Gerdanının katına koşsam, mayhoş bir kadın kokusu gelse burnuma. Sen Manhattan'da bir gökdelen olsan Sabiha, yerden karanlık bir kalem gibi fırlayan bir gökdelen. Her an elimden kayıp gidecekmişsin gibi, altımdan çekilecekmişsin de yerden belki yüz metre yukarıdan düşecekmişim gibi. Sen bir sıcak bir soğuk insanı çöl ediyorsun Sabiha, korku krallığında her an gidebilir olmanın tehdidiyle hükmediyorsun.

Manhattan'da bu sabah Sabiha'nın yeni suskunluk dönemi başlıyor. Aklı fikri anne olmakta olan kadınları küçümsüyor. Yerden belki yüz metre yukarıdan, hiç tanımadığımız bir topluluğun gen havuzuna düşüyoruz. Kadınlar birer birer bu gen havuzuna düşüyor. Kadınlar düştükçe sıçrayan gen damlaları güneşte kıvılcımlanıp etrafa dağılıyorlar. Sabiha suskunluğunu on dört dakika önce ansızın bozdu; anne olmak için uğraşıp duran kadınlara sövdü. Ah canlarım dedi, sizler ne çok kıymetlisiniz, gelecek nesillere aktaracağınız genleriniz ne çok kıymetli. Kadınlar kollarında bilezikler gibi genlerini şıkırdatıyorlar. Kaba saba adamlarla, kıllı ve göbekli adamlarla karışan genler, kadınların kollarından havuza dökülüyorlar. Ben bir genin başı dik, ayaklarıysa yere basanını severim. Öyle olur olmaz yerde söze giren, bir sohbette sessiz kalınan anlara tahammülü olmayan, kısa ve kalın bacaklarıyla bacak bacak üstüne dahi atamayan esmer adamların genlerini sevmem. Sabiha'nın bu uzun sessizlik dönemlerine tahammül edecek kadar dinç hissetmiyorum kendimi. Ete kemiğe bürünmüş bir dua gibi, olmayacak bir dua gibi öylece duruyor karşımda; âmin.

Yaklaşık sekiz ay önce, Ankara'nın Altındağ ilçesine bağlı Aydınlıkevler mahallesinde, perşembeyi cumaya bağlayan bir gece kendimi kaybettim; hükümsüzümdür. Beni eski bir roman sayfasında, yağmurlu bir akşam dar bir sokağın kirli kaldırımlarında bulacak olursanız lütfen en yakın muhtarlığa bırakınız.

İnsanlar ölüyorlar Sabiha, ölmez zannediyorsun ama ölüyorlar. Toprağın altında, sağ omuzlarının üzerine uzanıyorlar; etrafta bir telaş bir karmaşa oluyor, herkes bir şeyler söylüyor; senin ve benim tanımadığımız adamlar ellerinde kürekler, ölünün üzerine toprak atıyorlar. Ben, ölümü kabullenebilirim Sabiha, bu senin

ölümünü dahi olsa kabullenebilirim. Seni yıkasalar, beyazlara sarsalar, boynundan, omuzlarından, belinden ve ayak bileklerinden kumaş parçaları ile bağlasalar, üzerine çörek otu atsalar; birileri bir çukur kazsa içine üç sıradan tuğla örse; ben seni kucaklasam sağ kolunun üzerine yatırsam, sırtından toprak ile desteklesem, üzerine tahtalar örtsem hasır sersem ve desem ki Allah kahretsin. Noluyor Sabiha, halbuki sana demiştim desem, ben kendimi kaybettim, bunca telaşın arasında sırası mıydı şimdi desem; ölmek geniş zamanların işi, öyle kafana göre olur olmaz ölemezsin Sabiha desem. Ben sana söylemiştim; hükümsüz olduğumu söylemiştim. Ölmek dediğin öyle ansızın olacak iş değil, öyle keyfine göre yapamazsın. Sen öldün ya, şimdi tüm sorularımı yine sessizliğinle cevaplayacaksın Sabiha. Sen bir varmış bir yoksun, senin alacağın olsun Sabiha. Şimdi burada duracağım biraz; geçen üç günü çok yoğun yaşadım çünkü. Biraz makul düşünmeye ve makul davranmaya ihtiyacım var.

Gün Işımaya Yakın

Bir insanın yaşaması hep ummaktır Sabiha ve gelecek güzel günleri beklerken ölmek. Bense Taklamakan'da bir kum tepesi üzerinde mağrur bir lejyoner gibi dikiliyorum, uzakta belli belirsiz bir kum fırtınası, senin yüzünde apaçık dalgacı bir tebessüm. Ağzımı bozmak üzereyken nedense vazgeçiyorum. Göğsüme ansızın dökülen bir dinginlik duygusu, sonra aklımın her yanında kanserle verilir gibi "geç kalmışlık" la verilen amansız bir mücadele. Zorda kalırsam aklımı söker atarım Sabiha, yeter ki gönlüm incinmesin.

İnan benim derinlerde bir tek korkum var, o da seni anlatmaya fırsat bulamadan ölmek. Sabiha'nın iç organları ve üzerinde kaburgalar, sonra kas ve ardından yağ dokusu, göğüsleri, sonra üzerinde siyah bir bluz ve ajur örgü bir kazak ve son olarak hava, içinde Sabiha'nın göğsünden boşalan yeşilli pembeli moleküllerin de olduğu serin bir hava.

Biz seninle "konjonktür "ün algılarımız üzerinde bu denli tesirli olmasına idealist bir tavırla hep karşı durduk Sabiha. İnsan bir idealist ise kaşları her daim çatık olmalı bunu ikimiz de pekâlâ biliyoruz. Ama benim kaşlarımı çatmaktan başıma ağrılar girdi Sabiha. Ben seni yalnız bırakmak pahasına böyle bir idealizmden vazgeçiyorum. Bir süre "varoluşçu yalnızlığı" deneyeceğim. Yediğim her nanenin ardından "anlamlandıramıyorum" diyebilirim böylece; "anlamdıramamanın ızdırabı" nı yaşıyorum; bana bir süre elleşmeyin.

Ben bazen tasarladığım bir binanın yahut yazdığım bir yazının şehvetiyle kendimden geçiyorum Sabiha. Mermer kadınlarla sevişen bir heykeltraş gibi aptalca bir hezeyanın peşinde gündelik yaşamın buz gibi gerçekliğini es geçiyorum. Karanlık ellerinde ince sigaraları, sararmış bıyıkları altında biçimsiz dudakları ve ukala bakışları ardındaki inceliksiz fikirleriyle bu insanlar, Memleketin tozu toprağı içinde adım başı biten ayrık otları ve varoluşun tüm inceliklerine kayıtsız bir şekilde, güzel olan her şeye karşı meydan okuyorlar. Sabiha toplumun belli bir kısmını temsil eden bu olumsuz betimlemelere şiddetle

itiraz ediyor. İtiraz reddedildi. Kaostan beslenen bir ruhun müdafaayı hak edecek hiçbir yanı yoktur Sabiha.

Ikea'dan üç adet çerçeve aldım, tanesi 44,50 TL. İçlerine her birine biri gelecek şekilde üç resim koydum; Solda Attila ilhan, ortada Mies van der Rohe, sağda ise Milan Kundera. Her biri belirli kurallar dizgesi içinde kendi özgün evrenlerini yaratma kabiliyet ve donanımına sahip insanlar. Ellerinde var olan farklı enstrümanlara karşın derinlerde sezilen hep aynı "otantik erotizm". Oysa dikilecek her binanın yazılacak her kitabın ardından kaygılarla dolu bir bekleyiş süreci gelir. Çelik bir disiplin ve eril bir güven duygusunun arkasına gizlenmiş çocuksu bir endişe hep vardır; bizi sevecekler mi, yoksa peşin kabullere dayandırılan bir galeyan ile bohemlikten aforoz mu edileceğiz; bu sefer fazla mı ileri gittik, yoksa babalarımızı hayal kırıklığına mı uğratacağız...

Amerika'nın Plano kentinde, Dr. Edith Farnsworth'un "jilet yiyen" karısı, bu evde bunca görsel geçirgenliğin içinde varolmanin hafifliğine dayanamayıp küfrü basıyor. Gece gündüz tek düşüncesi kasıklarındaki ince sızı olan Dr. Farnsworth, karısının bu öfke patlaması karşısında adeta şaşkına dönüyor. Camlarla çevrili bu evin içinde, görünmeyeceği tek yer olan tuvalete kaçıyor. Başını elleri arasına alıp Slav kökenli genç bir kızın masum dudaklarında teselli bulduğu fantezisi ile kendini avutmaya çalışıyor. Dr. Farnsworth, toplum içinde hayli saygın konumu olan bir beyefendidir. Kalıpların dışına illaki taşacak bir mizaç, demirden bir disiplin, Kesin bir inanç ve tüm bunlara karşın dişil bir kırılganlık ve kuvvetli bir kaçma güdüsü… Sabiha Dr. Farnsworth'un acilen gündem dışı bırakılmasını teklif ediyor. Kabul edildi.

Sabiha ayrıca yaşanan olumsuzlukların insanı kötümser bir bakış açısına mahkûm ettiğine inanıyor; bu durum ona göre insanın yaşama dair nesnel bir değerlendirmede bulunabilmesine engel teşkil ediyormuş. Ancak, aynı şekilde yaşanan güzellikler de insanın temelsiz bir iyimserlik duygusuna kapılmasına sebep olmaz mı… Ah Sabiha, insanın var olduğu yerde nesnellik nasıl mümkün olabilir… Bilinçli sanılan davranışların arkasında bilinç dışı motivasyonlar yatarken bir özgür iradenin varlığından söz edilebilir mi? Bana kalırsa edilemez Sabiha. Biraz nasip kısmet, biraz nane biraz da limon kabuğu; kısık ateşte on beş

dakika kaynatıyoruz. Kaynamaya yakın içine Sabiha'nın öfkeli iyimserliğinden bir tutam atıyoruz. Kaynayınca ateşi kapatıp çayımızı toy bir zihnin büyük hedeflerinde demlenmeye bırakıyoruz. Sabiha derdimin gücümün şamata olduğunu söylüyor. Elim işte gözümse hep oynaştaymış. Elbette öyle olacak Sabiha, ölüm çelikten bir direk gibi zihnin toprağına çakılı dururken, sen neyin ciddiyetine beni nasıl ikna edeceksin.

Seni sana rağmen sevmek, felsefeyi felsefecilere rağmen sevmek gibi Sabiha. Senin iniş çıkışlı ve anlamlandırması zor duygu durumların, felsefecilerin anlaşılmaz anlatımları ve dolaylı betimlemeleri gibi. Halbuki ikinizin de gündelik yaşamda fonksiyonel işlevleri var ve yaşama devam etmek bağlamında çok esaslı motivasyonlar sunuyorsunuz. Üstelik öyle benziyorsunuz ki, bazen kendimi Schophenhauer'un bir kitabını tatlı tatlı öperken buluyorum, uzun ve karmaşık cümleler içinde kayboluyorum, tıpkı saçlarının arasına gömülmek gibi. Sayfalara egzotik kelebekler gibi birbiri ardınca tutturulan kelimeler, bilinç akımının insanı bu dünyanın kuru gerçekliğinden çekip alan estetiği ve sen Sabiha…

Sen bir Baas sempatizanı gibi asılsız bir yeniden diriliş iddiasının ardında bir ömür çürüteceksin. İnanmadığın halde İslamiyet'i Arap zekasının eşsiz bir örneği olarak göreceksin ve hep umacaksın Sabiha, henüz anne olmadığın halde yarınların özlemi ile bugünleri küstüreceksin. Ben Taklamakan'da bir lejyoner gibi perişanım. Sense bütün bir gece uyumadın Sabiha, gözlerin kalabalıkta tanıdık bir yüz arar gibi arıyor uykuyu. Sen biraz dinlen Sabiha, bende söz bitmez. Biraz dinlen, baksana sabah olacak şimdi, gün ışımaya yakın.

Belma ile Akşam Beş Sohbetleri

Şu sıralar ayan beyan orta çağının karanlığını yaşıyor Mehmet Ali; sert, karamsar, zorlu… En zoru da içindeki depremlerin dinmesini beklemek. Benzer konuşmaları ondan aylardır tekrar ve tekrar dinlemenin duygu yitimi var Belma'da. Bunları boş ver diyor Mehmet Ali'ye, bunlarla uğraşma artık Mehmet Ali, zihninin içinde üç beş santimetrekare alanda volta atıp durmayı bırak. İnsan gün gelip de feraha çıkacağına olan inancını hiçbir zaman yitirmiyor. Bugün Mehmet Ali'yi elinden tutup kaldıran yarının ışıltılı şaşasına olan inancı değil mi? Halbuki şöyle tatlı bir ümitsizlik belki tüm düğümleri çözebilirdi. Öfkeleri dindirecek bir vazgeçmişlik elbette herkes tarafından saygı görecektir. Mehmet Ali hayata ne zaman neşeyle ve hevesle sarılmak istese o ölçüde uzaklaşıyor ondan. Ne vakit başına güzel bir şeyler gelecek olsa, durumu nötürleyecek bir olumsuzluğun yolunu gözler bir halde buluyor kendini.

Tüm bu şakalar, bu alaycı tavır, irili ufaklı iğnelemeler… Sen kendini ne sanıyorsun, sakin ol Mehmet Ali. Mehmet Ali kayıtsız kalamayacak kadar korkuyor tüm bu olan bitenden. Ahırda atım beklemediğindendir belki diyor, öyle utanıyorum ki yürümekten. Herkes elinden geldiğince sabrediyor Mehmet Ali'ye. Oysa Mehmet Ali öyle hiç de gocunmadan alır voltasını. Hem zihnen hem şartlar itibari ile kendini bu gidişe hazırlamış durumda. Tövbee… ah Mehmet Ali'nin canı kadar sevdiği namussuzlar sizi… Yine de bu gidişin bir kenarda seçenek olarak durması devam etmek adına biraz da olsa motivasyon sağlıyor öyle değil mi? Her an gidebilecek olmanın rahatlığı içinde bu tatsız şakaları daha bir sabırla dinliyor insan.

Sakin ol Mehmet Ali, her şey Belma'nın kontrolü altında. O vakit sıkıntı yok diyor Mehmet Ali. Onun tüm bu buhranları olanca sorumluluğu başkalarının üzerine yıkamamaktan gelmiyor mu zaten. Belma madem ki mevzu bende aklın kalmasın diyorsun, ne mutlu… Madem ki bu ömrü atlaya atlaya yaşamak mümkün olmuyor, biz de kendimizi toplumun yalnızca ayrıcalıklı bir azınlığına has bir psikolojik savunma mekanizması ile ayağı kaldırırız Mehmet Ali. Kışın üşümeyelim, yazın biraz essin ne olursun. Ve yemek üzerine yemek üzerine yemek…

Adamın sararmış bıyıkları Mehmet Ali'nin midesini bulandırdı. Elindeki sustalıyı yavaş hareketlerle adamın karın boşluğundan dışarıya çıkardı. Bir ölümün bu denli sessiz olması Mehmet Ali'yi şaşırtmıştı. Halbuki o canhıraş bağırtılara hazırlamıştı kendini. Litrelerce kan, bıçak eni kadar bir açıklıktan boşalıp ahşap parkeye yayılıyordu. Kan birikintisinin aldığı şekil Mehmet Ali'ye bulutları hatırlattı. Işık oklarını kıran beyaz coşkulu bulutlar... Mehmet Ali'nin tanık olduğu ilk ölüm kendi elinden olmuştu. Önceleri bu anı düşünse şu an olduğundan çok daha heyecanlı olacağını tahmin ederdi. Halbuki şu an kendini dahi şaşırtacak kadar sakindi Mehmet Ali. Yerde yatan adamın üzerine eğildi. Elindeki sustalı ile adamın göğsünde iki derin yarık açtı. Akciğerlerden dışarıya taşan koku sararmış bıyıkları tel tel kavrıyordu. Hemen sonra Mehmet Ali kendini öyle hafif hissetti ki yüzüne istemsiz bir tebessüm yayıldı. Neden? Bütün bu olan bitenin anlamı nedir? Birini öldüren bir diğerini özgür kılabilir mi? Bir yaşamı almak, geride kalan her şeyi anlamsızlaştırmaz mı? İnsanın organik bir makine olduğunu anlamak, kanın sıcaklığını etin dokusunu hissetmek ve ölüm. İşte olup olacağı buydu. Ne kaçmak ne saklanmak istiyordu Mehmet Ali, yalnızca anın içinde kalmak. Ama anlar, tatlı esintiler gibi kaçıp gider elimizden. Birinin damarlarından çekiliyor hayat ve bir başkası için varoluşun en çıplak gerçekliğiyle görülebilmesine olanak sağlıyor. Şimdi Mehmet Ali'nin elinde kanın rahatsız edici yapışkanlığı var. Mehmet Ali gözlerini kapatıp uzun uzun soluyor serin havayı. Mehmet Ali terkedilmiş bir katedralin içinde onlarca yıldır öylece bekleyen metal bir conta gibi sakin. Bir conta gibi anın içinde ve varoluşuna asla yüksek anlamlar yüklemiyor.

Bir sus Allah'ın belası herif, çeneni tut. Daha sakin, daha ilgisiz ve hep daha kibar. Olması gereken üslubu takınmalısın Mehmet Ali. Gerekli olan neyse o olmalı ve gerektiği ölçüde. Bugün geldiğimiz noktada aşırılıkların lüzumu yok. Defalarca söyledim sana, kırmayan bir ilgisizlik içten içe hep derin bir saygı ve hayranlıkla karşılanır. Aynı bir conta gibi, karanlıktan korkmayan ama aynı zamanda aydınlığa özlem duymayan bir teslimiyetin peşindeyiz biz. Olanı olduğu gibi kabullenip ona göre şekil alan bir teslimiyet. Ucunu bırak Mehmet Ali, böylesi çok daha iyi olacak inan. Hem meşrebine de çok daha uygun.

Belma ile Otuz Yaş Sohbetleri

Bazısı güneşli havaları sever, ben çok rahatsız oluyorum inan. Aslında anlayabiliyorum, senin de elbet hak vereceğin gibi bu bütünüyle insanın kişisel tarihi ile ilgili bir durum. Yine de fark eder mi diye soruyorsan, yok inan hiç fark etmiyor Belma. Gövdem binlerce kez büyüse diyorum ve dağların ardından bir Tanrı gibi belirip yoğun kentsel dokunun üzerine kükresem. Bundan böyle insana ve çevreye dair ne varsa ister doğal ister yapılı çevre olsun, yalnız benim beğenilerim ve arzularım üzerinden kurgulanacak diye emretsem. Belki Macaristan'ın ya da Letonya'nın ya da ne bileyim belki Arnavutluk'un bir kasabasında gözlüklü sarışın bir çocuk bu güçlü idealizm karşısında ne diyeceğini bilemez ve bana boyun eğer, ne dersin.

Çoğu zaman yapıp ettiklerime gülesim geliyor Belma, bazen de ağlayacak oluyorum. Sen tüm o parıltılı akademik sessizliğinin arkasında koy vermeye pek de gönüllü olmadığın bir panayır saklıyorsun sanki. Sana tavsiyem sakin olman yönünde. Sakin bir şekilde heyecanlanman ve sakin bir şekilde öfkelenmen.

Ben bunca senenin ardından böyle beklemiyordum seni. Gündelik kavgaların, olağan özlemlerin kadını Belma. O saçları topuklarına kadar uzanan kızların, kalçalarından dökülen kırıntılarla beslenen dibine kadar kavramsal bir duruş; inanmayan ama sorgulayan, yargılamayan ama ufaktan iğneleyen, tüm öfkelerinin ve yetersizliklerinin arkasında olabildiğince olgun. Ben bu engin denize yelken açacak cesareti nasıl buldum kendimde. Şu birkaç sene her an patlamaya hazır bir espri gibi öylece uzanıyor önümde.

Acil yetiştirilmesi gereken bir iş olmadığı takdirde Belma her vakit dinlemeye hazırdır seni. Kısacık şortu, elinde sigarası ile balkon demirleri üzerine dayar dirseklerini ve varoluşun tüm anlam çırpınışlarını bir nefeste sokar hizaya. Uzakta o çirkin şehrin canhıraş hıçkırıkları ve tüm bu kakofoniden kaçanlardan geriye kalan birkaç yıldız… Gece sarımtırak ve yapışkan, olursa olsun. Neyse ki Belma'nın tüm bunların üstesinden kolayca gelecek sistematik bir bakış açısı ve bu bakış açısını dayatabileceği etli dudakları var.

Tüm kitaplarımı yaktım Belma. Vakit kaybı olarak görülen tüm uğraşlarımı bir kenara ittim. Yaşıma ve kiloma yakışır bir şeyler yapmam gerektiği konusunda bilsen nasıl hem fikirim seninle. Hem fikirim, bir fikirim. Tüm çizgili kasları ve nöron uçları ile bu beden bir düşünceye ancak bu şekilde yoğun katılabilirdi. Bir bakış açısını ancak bu şekilde yürekten, böbrekten, dalaktan destekleyebilirdi. Belma inanmazsın parmak uçlarım kıvılcımlanıyor. Göz bebeklerim hiç böyle açılmadı. Bir fahişe gibi gelen tüm ışığı öyle rahat ve normalleştirmiş bir şekilde içeri alıyor ki sanırsın bizzat kendine özgü yepyeni bir ahlak anlayışı geliştirmiş.

Senin aklının derin dehlizlerinde hınzır bir fikir saklanıyor Belma. Uzak kikirdemelerinin yansımalarını ta buradan duyabiliyorum. Kristalize bir rahmin sıcak ortamından bizim buraların soğuk gerçekliğine adım atacak ufak bir insan. Yumuk yumuk kollarda katlanmış derinin arasına saklanmış tatlı pembecik umutlar. Bir dakika burada duralım… Ben kalan her senemi biraz da merakla yaşıyorum aslında. Ancak şöyle bir durum var ki yaşanan her yaşın tüm hakikatini üstelik tüm detaylarıyla bildiğime dair cahilce bir kanaatim var. Bu film beni pek de sarmadı şu ana dek Belma. Baştan bir kez daha izleyecek motivasyonu bulmakta zorlanıyorum inan. Ben bir kenarda, güven veren tatlı bir ihtimal olarak durup durmayı hiçbir zaman yadırgamam. Böyle pembecik beklentiler için kendi filmine tutkun ve uzun boylu, belki daha az kıllı birilerini bulmak lazım diye geliyor aklıma. İhtiyaç hasıl olduğu vakitler duygusal ve tensel bazı boşlukların doldurulması noktasından bir alternatif olarak görülmek inanır mısın hiç de ağrıma gidecek değil. Kısa omurgalı büyük ayaklı bir alternatif; ketum ve tehlikesiz, derinlikli ve kibar bir alternatif. Sonuçta her birimizi sahip olamadıklarımızın eseri değil miyiz? Bizi şekillendiren eksikliklerimizin sanatsal dokunuşu, öyle değil mi sen çok daha iyi bilirsin benden.

Kızıl Yılanlar

Önceleri nefret ettiği ne varsa bugün onlarsız olamıyor Mehmet Ali. Halbuki yasak denizin kıyılarında dizlerine kadar ıslanacaktı. Karanlığa ucundan dokunulmaz Mehmet Ali. Yoktan vareden babamız, nasırlı avuçlarıyla gökkubeyi şöyle bir sıkıca kavrayıp olanca kuvvetiyle sıkıyor. Mavi gökyüzünde sarılı beyazlı şimşek kırılmaları, içinde onu o yapan ne varsa yerle bir oluyor Mehmet Ali'nin. Oysa Mehmet Ali biliyor, başına geleceği biliyor.

Belma'nın sigara kokan nefesi Mehmet Ali'nin ciğerlerine doluyor. Değerli el yazmalarının yakıldığı bir şöminenin bacasına ağzını dayamak gibi. İçindeki gökyüzüne simsiyah bulutlar dağılıyor Mehmet Ali'nin. Ağzına akan katran nehirleri, içinde olmadık bir şeyleri sarıp sarmalıyor sanki. Bu yasak yaranın kaşıntısı Mehmet Ali. Belma'nın küçük göğüslerinde filizlenen pembe çiçekler, yarayı kanatmadan rahat etmeyecek Mehmet Ali. Çünkü, dağın arkasında ne varsa illa ki görmek istiyor.

Belma'nın saçlarında siyah sentetik pırıltılar, altında kocaman ve siyah bir çift göz. Belma'nın gözleri ile dört duvar arasında yalnız kalıyor Mehmet Ali. Belma'nın gözleri giderek büyüyorlar. İki metre çapında büyük beyaz küreler ve ne yapacağını bilemez bir halde bir Mehmet Ali. Adımı söyleyin diyor gözlere. Mehmet Ali deyin hadi hep bir ağızdan ve yüksek sesle. Size yalvarıyorum göz küreleri adımı söyleyin. Bir hışımla bir gözün retinasını yırtıveriyor Mehmet Ali, kolunu gözbebeğinin içine sokuyor. Gözbebeği yutuveriyor Mehmet Ali'yi. Mehmet Ali uzunca bir süre baygın kalıyor. Kendine geldiğinde tekrar ediyor Mehmet Ali, adımı söyleyin diyor, hep bir ağızdan ve yüksek sesle. Ben Belma'nın gözleri içinde kısılıp kalmaktansa dudakları arasında sıkışıp kalmayı yeğlerim. Bunun iktisadi sonuçlarını, siyasi sonuçlarını, sosyolojik sonuçlarını üstelik tüm bağlamlarda ayrı ayrı ele alarak değerlendiriyor Mehmet Ali. Öyle eğitimsiz bir adamın vereceği alelade bir karar değil bu. Her şeyden önce nasırsız ve aksansız bir karar bu. Ancak ladino konuşan yahut ailesinden birilerinin bir vakitler ladino konuştuğu bir kişinin alabileceği, biraz ürkek biraz küçümseyen, ama dibine kadar bir metropol yalnızlığının içinde pişmiş bir karar.

Tüm bu akademik sessizliğinin arkasında yasak bir panayır saklıyor Belma. Anlayan, dinleyen, özgüvenli gözlerin arkasında ısrarla sevilmeyi bekleyen ve bunun için kavga etmeye hazır bir kadın gizleniyor. Kocaman kocaman kahkahaların arasında bir an parlayıp söner yalnızlık. Aşinası olmayan için çoğu zaman farkına dahi varılmayacak bir ayrıntıdır, ancak tanıyan bilir. Belma'nın yalnızlığı diğerlerine göre biraz çetrefil ve daha karanlık bir geçmişin ürünü. Mehmet Ali vurgun yerim korkusuyla bu meselelere öyle derin dalma niyetinde değil hiç.

Mehmet Ali, Belma'nın dizine uzanmış öylece yatıyor. İçinden çıkılamayacak bir kavganın yapışkan hissinden yeni kurtulmuşlar. Belma kızmaz, anca analiz eder, sövmez, yalnızca tespitte bulunur. Mehmet Ali kendi silahlarını ona karşı, üstelik de bu şekilde ustaca kullanan bir kadınla olmanın büyük şaşkınlığı içinde. Belma'nın göğsüne başını koyup kalp atışlarını dinliyor bir süre, yanaklarını bacaklarının sıcaklığına yaslıyor. Sigara dumanı ve tütsü molekülleri havada ikili notalar halinde kitlenip zemine dökülüyorlar. Odanın bir duvarında büyük bir kulak beliriyor. Bu iğrenç kentin aşırı uçlarda seyreden kakofonisini dinliyorlar hep birlikte. Mehmet Ali, Ankara'nın insanı içine çeken olağanlığına güvenip bırakmıştı bıyıklarını. Buraya öylece bir uğradı diye küpe takacak değil haliyle.

Aşırı stres kandaki bilmem ne hormonunun seviyesini arttırıyor. Bu seviyenin uzun süreli olarak yüksek seyretmesi bir başka bilmem ne bezinin çalışma sistemini bozuyor. Meselenin öyle zannediyorum ki böbreklerle de bir ilgisi var, ancak konuya çok da derinlemesine vakıf değil Mehmet Ali. Bu durum devamında kızıl yılanların insan vücuduna meyletmesi ile sonuçlanıyor. Benzer bir durumu tecrübe edenler bilirler ki yılanların geçtikleri yerde izleri kalır. İşte Belma'nın gözleri bu noktada sahneye çıkıyorlar. Belma gözbebekleriyle yılanları yutan bir kadın. Büyük beyaz kürelerin içinde Mehmet Ali'nin adı yankılanıyor. Belma'nın göz küreleri hayli yumuşak bir akustik tasarıma sahip. Malzeme, yapısal donanım, tasarımsal faktörler her biri muazzam bir titizlikle birbirine entegre olmuş durumda ve Mehmet Ali kendi ismini burada duymaya bir türlü doyamıyor. Belma'nın dudakları yılan zehrinin panzehri. Mehmet Ali, zehrin emilip tükürüldüğünü izlemişti çokça defa, ancak, bir gönül yarasının bu şekilde emilip bir kenara böyle zarifçe tükürüldüğüne ilk defa şahit oluyor.

Haklı Korku

Pencereden paldır küldür içeri giriyor sabah güneşi. Ne bir selam ne bir izin. Nerede bir açıklık bulsa, sapkın bir aşık gibi doluveriyor içeri. Beyaz yatak örtüsü, beyaz yastıklar, beyaz perdeler, açık renk mobilya kaplamaları, açık renk parke döşemeler, beyaz parıltılı kapı kolları, rengarenk bir avize. Bu oda mizacının aksine fazla iyimser değil mi Belma ve sen de takdir edersin ki içeride benim tahammül edebileceğimden çok daha fazla gün ışığı var. Bu bir mesele değil, elbet. Belma saçlarını şöyle bir savuruverir, karanlığıyla doldurur odayı. Nefesinde reyhan kokusu, ağzında reyhan tadı, kasıkları arasında tehlikeli bir maceraya davet ediyor Mehmet Ali'yi. Cız'dan günaha büyük bir sakıncalılar skalası içerisinde seçkin tutkuların lezzetiyle uzunca bir gece. Sen ne söylersen söyle Belma, Mehmet Ali ondan senin onu sevdiğini çıkaracak. Israrla ve inatla, her bakışında, her duruşunda kendine dair bir şeyler bulacak.

Mehmet Ali hakikati öğle sarısında bulur. Güzellik söz konusu olduğunda, öğlenin en çetrefilli vakti bulunmaz bir turnusol kağıdıdır. Bir kadın öğle sıcağında dahi güzelse, akşamüstleri ışıldar. Bir kentin anca öğle vaktinde gerçek güzelliği ortaya çıkar. Bir fikir özgünlüğünü öğle sıcağında da muhafaza edebiliyorsa ancak, gerçek anlamıyla iyi bir fikir olma niteliği taşır. Yüzü düştü Mehmet Ali'nin. Canını yine olmadık bir şeylere sıkmış olacak. Belma'nın dumanlı sözleri arasından kendi çaresizliğini meşru kılacak birkaç kelime çeker Mehmet Ali ve işte, günü yine aydınlandı.

Sabiha mutluluğunu kendi ayakları üzerinde durabilmeye ve elinden kayıp gittiğini düşündüğü güzelliğine bağlamıştı. Belma'nın yaşamının sözüm ona ipleri kendi elinde, oysa hala karanlıklara düşüyor sık sık. Mehmet Ali her filmde kendine ağlar biraz, ucu kendine değmeyecek dramlara tatlı bir olgunlukla yaklaşır. Mehmet Ali susuzluktan yayılamıyorsun, yoksa piçliğe meylin elbette var bunun sen de farkındasın. Bencil, tembel, korkak ve şımarık Mehmet Ali. Mehmet Ali'nin karnı ve kasıkları toksa devir bir garip tatlı devir, değilse ahir zamandayız.

Şeytan gibi derinden seven var mı Tanrı'yı Belma ve tüm sevgisine rağmen var mı böyle ısrarla dışlanan bir başkası. Şeytan karanlık arka odalarda kendiyle didişip duruyor, öfkesi keyfi yerinde olan insanın kahkahalarıyla alevleniyor. Kızıl teninde kurşuni pırıltılar, kaynayıp taşıyor fısıltılar dudaklarından. Ben diyor Mehmet Ali, ben böyle derinden derine hep severken seni, sen bir başkasını benden üstün mü kılacaksın. Biz senle bir başka gerçekliğin içinde çok yakın bir dostluk kurabilirdik Mehmet Ali. Öyle Belma. Ben de öyle düşünüyorum.

Öğle Sarısı

Mehmet Ali, Sabiha'ya mağaranın uzak bir köşesini işaret ediyor: 'İşte' diyor, 'Aşkımın en saf haliyle ifade bulduğu köşe burası.' Sabiha'nın yüzünde dalgacı bir tebessüm var. 'Benim' diyor Mehmet Ali, 'sana duyduğum hislerden etrafa dağılan pırıltılar masum meleklerin kanatlarına dökülüp sonsuzluğa aksedecekler'. Sabiha keskin bir kahkaha ile mağaranın içine dalga dalga bir yankı bırakıyor: 'Bıraksana' diyor 'Allah'ını seversen.' Bir anlık bir tereddüdün hemen ardından Mehmet Ali de Sabiha ile birlikte gülmeye başlıyor. İkisi bir olup mağaranın ortasında durmuş Mehmet Ali'nin sevda seslenişine kahkahalarla gülüyorlar. 'Dur kızım'diyor Mehmet Ali, 'senin güzel gözlerinden sıçrayan bakışlar, taze bebeklerin masum gülüşlerinde yeniden anlam kazanıyor. Sevgimin hudutları göz alabildiğince geniş, güneşin doğduğu yerden battığı yere değin seviyorum seni.' Sabiha, 'dur' diyor, 'lütfen dur.' Eliyle karnını tutuyor, gözlerinden yaşlar gele gele gülüyor. Mehmet Ali anın saçmalığına kendini iyiden iyiye kaptırmış, gözleri iki yumurcak gibi kıpır kıpır ve ardı ardına aşk sözleri haykırıyor. Sabiha uzaktan nazik bir tebessüm ile onları izleyen Belma'ya 'gel bak, gel' diyor, 'seninki neler söylüyor'. 'Evet' diyor Belma, 'duydum.' Belma'nın yüzündeki yumuşak tebessüm birden patlayıp etrafa çığlık çığlığa bir kahkaha sesi yayıyor. Üçü birlikte Mehmet Ali'nin söylediklerine katıla katıla gülüyorlar. Mehmet Ali'nin karın ağrısından bacakları kaskatı kesiliyor, dizlerinin üzerine çöküp ellerini göğe kaldırıyor. 'Sizler yok musunuz sizler, karanlıkları darma duman eden gülüşlerinizle beni mahzenlerin en tenha köşelerine atan kadınlar… Soluğunuz cennetten bir nefes gibi kokuyor.' Mehmet Ali'nin omzunda bir el, dönüp baktığında Aynur aynı şekilde gülerek, 'Dur, Mehmet Ali, nolur, dur' diyor, 'şimdi öleceğiz gülmekten'. Sema, Aynur'un yanı başında durmuş başıyla onaylıyor. Uzaktan uzağa bir başka kikirdeme duyuluyor. Tazecik bir kikirdeme. 'Bu' diyor Mehmet Ali, 'Gülşen'in sesi değil mi...' Belma nefes nefese bir sesle 'evet' diyor, 'baksana bunca yılın ardından nasıl hala tazecik ve diri.' Mehmet Ali hepten koy veriyor kendini. Ağzından tükürükler saça saça aşk şiirleri okuyor: 'Ben tenin sıcağında yendim ölüm korkusunu. Yeşilin ve kahverenginin birkaç tonuna dokunup, kavun kokusuna, reyhan kokusuna ve tarçın kokusuna bulandım. Sizler bu mağaranın biçare sakinleri, bir yeniden

varoluş özlemine kurban gitmeden evvel kendi anlamınızı elbette kendiniz bulacaksınız. Ve gülerek ekliyor; ‘Bana soracak haliniz yok ya.’ Herkes kendini garip bir kahkaha girdabının içinde oradan oraya savrulurken buluyor. Mehmet Ali aşk sözleri haykırdıkça kahkahalar keskin çığlıklara dönüşüyor, göz yaşlarıyla karışan ağız suları mağaranın dört bir yanına yayılıyor.

İlk Belma atıyor elini başına, tüm vücudunu sarsan gülüşün şiddetiyle saçlarını yolduğunu fark etmiyor bile. Sabiha elinde kendi dişlerini görünce hiç şaşırmıyor, daha büyük bir şiddetle gülmek geliyor içinden. Aynur’un gülmekten gözleri akıyor yuvalarından, Sema başını mağaranın zeminine sürte sürte kahkahalar atıyor. Ortalık kan gölüne dönüyor. Çağlar öncesinden bir ayin gibi yapış yapış kan pıhtılarının içinde kahkahalarla kendinden geçen kadınlar… Mehmet Ali yüce bir anın yaşanmakta olduğunun bilakis farkında. Normal bir zamanda dehşete düşeceği böyle bir manzara karşısında merhamet ve masumiyetin en saf, en açık, en dürüst resmini görüyor. Göğsünü yumruklaya yumruklaya haykırıyor Mehmet Ali. Cennetten bahsediyor, saç kıvrımlarından, dişlerden, diş etlerinden… Hissettiği aşkın pırıltısından gözleri kamaşıyor Mehmet Ali’nin. Sözlerin ritmine kaptırdıkça kendini daha yüksek sesle haykırıyor. Haykırdıkça kahkahalar daha da yükseliyor.

Bir an durup gözlerini kapatıyor Mehmet Ali: ‘Kan, çamur ve tükürüğün içinde çırpınıp duran insan çekirdekleri. Bu ayan beyan bir yeniden doğuşun ilk kıpırdanmasıdır.’ Kendi kendine tekrar tekrar fısıldıyor Mehmet Ali: ‘… yeniden doğuşun ilk kıpırdanması, yeniden doğuşun ilk kıpırdanması, yeniden doğuşun ilk kıpırdanması.’

Vaadedilmiş Yolculuk

Mehmet Ali talep ettiği siyasal hakların toplum tarafından bütünüyle tanınmasının asimilasyona yol açabileceğinin diğer birçokları gibi farkında. Bu yüzden, dışa kapalı bir birey olarak kalmasının kendisine çok daha iyi geleceğini biliyor. Bu yaştan sonra varıp da orta doğunun ortasına oturmanın çok da bir manası yok açıkçası. Belki deniz aşırı bir yerlere gidilebilir, belki Arjantin'e. Neden olmasın değil mi? Mehmet Ali çoğu meselenin aksine bu konuda ısrarcı olmanın ona bir yarar getirmeyeceğinin de farkında. Belma'nın tahayyül sınırları içerisinde inşa edilecek yeni bir dünya imgesi bu şekilde olmamalı. Tamam, Mehmet Ali, bir Baron de Hirsch gibi ısrarla deniz aşırı memleketlere özlem duyuyor olabilir, ancak bir İngiliz Batı Afrika'sının ihtimalini de göz ardı edemeyecek kadar da mütevazi ve ılımlı bir mizaca sahip.

Mehmet Ali, göçmen bir kültürün uyumlu bir evladı olarak nerede olsa yaşamını bir şekilde idame ettirir. Yirminci yüzyılın neredeyse tam ortasında, gençliğinin ve dinamizminin verdiği özgüven ile taze bir başlangıca hayır diyemiyor. Ne de olsa bunca yıldır bir sürgün hayatı yaşıyor olmanın yürek katılığı var Mehmet Ali'de ve zorlu şartlara birçoklarına nazaran çok daha kolay adapte olabiliyor. Mehmet Ali gayet iyi hatırlıyor; on üçüncü yüzyılın sonlarında ve on dördüncü yüzyılın başlarında başına gelenleri. Hatta on beşinci yüzyılın sonlarında maruz kalıp bu sürgün bir aşk sürgünüdür diye kendi kendini teselli ettiği ızdıraplı günleri de gayet iyi hatırlıyor.

Mehmet Ali tam da bugün, uzun bir sürgün döneminin hemen ardından Belma'nın teninde yeni kıtalar keşfedecek olmanın tatlı telaşı içinde. 'Akdeniz'in sıcak sularında yüzeceğimiz zamanlar yakındır.' diyor. Bizler Kudüs'ün oryantal hazlarla dolu gizemli bahçelerinde, kaplumbağa kabuklarına iliştirilmiş mumların süs havuzlarında dans eden tatlı ışığında ve elbette yarı utangaç bir Anglosakson desteğiyle yeniden varoluşumuzu deklare edeceğiz. Öyle yok efendim kurtuluş örgütleriyle yok efendim ulusal fonlarla bu kutlu zaferin gölgelenebileceğini düşünmek hiçbir şey değilse saflık olsa gerek.

Bu hayatta karşına gelen her meseleye mesafeli ve soğuk kanlı bir şekilde yaklaşmak lazım Mehmet Ali ve kesik görmek isteyeceğin eli illa ki öpeceksin, bundan kaçışın yok. Ketum olmakta büyük fayda var Mehmet Ali ve düşüncelerini kendine saklamakta. Nasıl desem, bir kenarda oturup, olup biteni sessizce gözlemleyen, olumlu yahut olumsuz herhangi bir yargıda bulunmayan biri olmak lazım gelir, üstelik bize yakışan da budur zaten öyle değil mi. Sen Mehmet Ali, fevri tepkilerin esaretinde bunca sene neler yaşadın bir dönüp bak Allah aşkına. Oysa akıp geçen bunca zamanın ardından seni kocaman öfkelere düşüren olayların aslında pek de mühim şeyler olmadığının biraz da şaşkınlıkla farkına varmıyor musun? Öyleyse senin gibi tatlı mizaç bir adama yakışan tavsiyelere kulak vermek ve denileni yapmaktır. Sen de zaten öyle yapacaksın Mehmet Ali.

Tarhana Kururken

Belma utangaç bakışlarla süzdü Mehmet Ali'yi. Mehmet Ali için hiç doğru bir zaman değil, başı gövdesi üzerinde ağır bir külçe gibi duruyor, omuz başlarına tutturulmuş bir elbise sanki bedeni. Yorucu ve sıkıcı bir ikindi vaktinin ardından nihayet kendini akşamın serin kucağına bırakabilecek Mehmet Ali. Sohbet bazen kaçamak bir bakışla başlar, 'hadi' diyen bir kıvılcım çakar kadının gözlerinde, adam böyle bir anı defalarca yaşamış olmanın yorgunluğuyla isteksiz gülümser ve işte ne güzel… Kelimeler uçuşsun dudaklarımız arasında, bu garip sessizlik buz gibi çatırdasın ne olur. Belma'nın sıcak kanı şarıl şarıl akıyor damarlarında. Koltuk altlarında, kasıklarında ve boynunda harlanan bir ateş var. Ben diyor Mehmet Ali, bu şehre gece vakti hiç böyle yukarıdan bakmamıştım, oysa ne güzelmiş.

Mehmet Ali yıllar önce izlediği bir filmden aklında kalan bir sözü tekrarlıyor: "Tek başımayım, ancak yalnız değilim." Oysa şimdi Belma ve onun kocaman gözleriyle, bu koca kitaplığın önünde kimselerle konuşamadıklarını konuşuyor. Belma bir kez daha utangaç bakışlarla süzüyor Mehmet Ali'yi. Belma bir süre daha utanırsa Mehmet Ali ona onu ne denli sevdiğini söyleyecek. Ardından arzunun sürdürülebilirliğinin sağlanması adına atılabilecek en makul adımların ne olduğu üzerine karşılıklı argümanlar ileri sürecekler ve sessizlik… Mehmet Ali yığıldı yığılacak yorgunluktan. Gözleri bir çift demir bilye gibi çıkıp yuvalarından odanın uzak köşesine yuvarlanıyorlar. Belma bir telaş fırlıyor ayağa, 'bırak' diyor Mehmet Ali 'biraz orada dursunlar.' Ezan sesleri siren seslerine karışıyor. Yoksa bu okunan sela mı, yarın Cuma mı, yoksa bir yerlerde birileri mi öldü… Ben diyor Belma, aradaki farkı inan bilmiyorum. 'Neyse ki' diyor Mehmet Ali, 'Neyse ki.'

Oysa görünen o ki alışmak mümkün olmayacak bu gidişata. Bir busenin bir ucunu dudakları arasına bırak Belma'nın diğer ucunu her iki şehrin pırıltılı sokaklarına. Belma saatin kaç olduğuna aldırmaz, nefesinde alkol ve sigara kokusu, o çok sevdiği sokakların kristal coşkusuna bırakır kendini. Alsancak'ta bir otel odasında masmavi söküyor sabah. Gün ışığı tatlı tatlı çimdikliyor Mehmet Ali'nin göz kapaklarını. Belma bu şehirde asla dokuzdan önce uyanmaz, diğerinde ise sabah altı oldu mu hazır kıta. Oysa yıllar önce yine bir deniz kenarında tazecik bir

Mehmet Ali, aklının bir köşesinde tarhana kurutuyordu. Kendini kimselerle mukayese etmek doğru değil, bunca değişkenin olduğu bir yaşamda herkesin şartları biricik. Mehmet Ali bunu hakkıyla kavrayacak yaşta. Ama yine de ekşi bir koku var havada. Hayat sen ona o anlamı vermediğin sürece bir Attila İlhan yahut Milan Kundera evreninde olduğu gibi hafif karamsar ve melankolik bir erotizm ile tatlandırılmış değil. Oysa otel odalarındaki hüznü hep biraz aramıştı Mehmet Ali. Sayfaları arasında gezebileceği bir Sosyalist Çekoslovakya'nın eksikliğini hep hissetmişti. Ben diyor Mehmet Ali, en nihayetinde onca meselenin derinliğinde el ele özgürce koşabileceğim bir kadına sahibim. Benimle birlikte sohbetin derinliklerinde teklemeden aşık atacak bir kadın ve yol gösterecek. Demir bir disiplin arzusuyla bu süreci daha heba etmeyecek Mehmet Ali, çünkü mükemmel diye bir şey yok elde olan yalnız hayat. Akşamın serin Belma'nınsa sıcak kucağı arasında, ılıman bir iklimde ve illa ki biraz kaygılı, yaşamaya devam Mehmet Ali.

Bu İkinci Cinayet Teşebbüsü

Sakin olabilecek misin Mehmet Ali? En azından deneyeceksin. Hadi bakalım. Mehmet Ali'nin yıllardır aklının bir tenhasında beslediği bu ucube duygu zincirinden boşalmaya hazır. Sakın ha dizginleri elinden bırakma Mehmet Ali. Mehmet Ali gözleri uzaklara çakılı bir kurt gibi bu gidişi gözlemekte. Uyan Mehmet Ali, öfkelerden uyan artık.

Mehmet Ali için zor zamanlar. Karanlığın kıyısına oturmuş Belma'nın gidişini izliyor. Kadınlar ikiye ayrılır; gelişi güzel kadınlar ve gidişi güzel kadınlar. Üç aşağı beş yukarı her kadının gelişinde bir tatlılık vardır Mehmet Ali'nin kanınca. Ancak, Belma gibi böyle tatlı giden bir kadın, ardından gün batımı izler gibi izlenilmeyi hak ediyor. Belma'nın karanlık saçları gölgeler saça saça savruluyor gecenin içine doğru. Sırtı, kalçaları, belinin gamzeleri ve bacakları ay ışığında gümüş suyuna bulanmış gibi parıldıyorlar. Mehmet Ali bıçak gibi soğuk iki nefes çekti içine. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp gülüyor.

Mehmet Ali saklama sal içindeki köpeği, haaay namussuz seni. Bağrından köpekler silkiniyor bizim koca göbekli Mehmet Ali. Mehmet Ali'nin bağrından köpekler dökülüyor, vay haspa Mehmet Ali. Dişlerinde kan pıhtıları, gözleri sanki ejderha gözleri. Aman ha aman sakın, olmadık mevzulara değinirsiniz de gözleri faltaşı gibi açılır Mehmet Ali'nin, sonra ellerinde yumruklar kıvılcımlanır, dudaklarında kıpır kıpır küfürler. Olmadık şeyler yapmaya kalkar, sakın ha sakın, göründüğünden çok daha güçlüdür Mehmet Ali.

Belma öyle sessizce oturuyor Mehmet Ali'nin yanı başında. Yaklaşık bir on dört dakika önce kelimeler birden tükeniverdi ikisi için de. Ne diyeceğini bilmez bir halde gelecek bir sonraki dakikayı beklediler birlikte, sonra bir sonraki dakikayı ve bir sonraki dakikayı. Birden, bir bebek çığlığı odanın içine paldır küldür doluverdi açık pencereden. "İşte", dedi Belma, "bu tam da gerçekçi bir yaklaşım yaşıyor olmaya karşı. Üstelik henüz yaşını dahi doldurmadan nasıl da kavrayıvermiş tüm olan biteni." Mehmet Ali böyle durumlarda kısık bir nefes verir, belli belirsiz bir gülümseme yayılır yüzüne:" Eğer sen de çığlık atmak istiyorsan, karşı gelecek değilim." "İstiyorum." dedi Belma. Dudaklarını Mehmet

Ali'nin kulağına yaklaştırıp olabildiğince kısık bir sesle "ah" diye fısıldadı. Mehmet Ali'nin ensesinden sırtına doğru tüylerini diken diken eden serin bir titreme yayıldı." Beyaz sabun kokusu. Sabun kokuyorsun." dedi Mehmet Ali. "Sabun kokuyorum." dedi Belma, "Bazen de kırlangıç kokarım." Mehmet Ali, burnunda kırlangıç kabuğunun serinliğini hissetti. Burnunu kırlangıç kabuğuna bastırır gibi gezdirdi Belma'nın yüzünde, derin derin içine çekti kokuyu. Bu ana çakılıp kalalım birlikte. Sanki gün gelip de ölmeyecekmiş gibi. Konuşsana yoksa öldün mü? Ölüler konuşmaz, sırt üstü yatarlar. Bir ölünün saçını okşayabilirsin, alnından öpebilirsin. Tüm geçmiş yaşantılar hamur tarhana gibi serilir önüne. İnsan bilinç demek, ölülerin bilinci olmaz, uyuyan insan yarı ölüdür. Uyurken söylenmelidir ancak bir insana ne kadar sevildiği. Ölüler özlenemez özlenen hatıralardır. Hatıralar, haaay namussuzlar sizi…

Bu Belma'nın, Mehmet Ali ile arasında olan bitenlere karşı ikinci cinayet teşebbüsü. Bir üçüncüde asla affetmeyecek Mehmet Ali, demek doğru olmaz. Belki beşinci, sekizinci yahut on beşinci teşebbüse dahi ılımlı bir tavırla yaklaşacaktır Mehmet Ali, çünkü kızgın değil. Mehmet Ali, Belma'ya hiç kızgın değil, aksine anlıyor onu. Mehmet Ali kendi kendini arzulayan kadınları hep sevmiştir ve özellikle, bunların içinde kendi kendiyle kavgalı olanları. "Pencereyi kapat Mehmet Ali, baksana iyice soğudu içerisi."

Bir Başka Mutluluk

İşte bak bir başka mutluluk daha Belma. Ölümle vaktinden evvel tanışan bir insanı suçlamak ne büyük mutluluk. Yaşamın sayısız renk ve şekille detaylandırılmış ilişkilenmeler zincirine kendi biricik anlamını henüz veremeden önce ölümle tanışmış bir insan. Mehmet Ali'nin onlarca pek kıymetli vecizesinden biri de şu: Çocukluk salaklıktır. Çocukluk bazı durumlarla yüz göz olmak için çok ama çok erken bir süreç. Aklının derinlerinde bir yerde tüm yaşamını şekillendirecek çok değerli arazilere çakılan paslı kazıklar. İhanet ve üst üste ardı ardına ihanet. Kimse iyi bir insan olmak zorunda değil. Mehmet Ali, kıllı ve kaba kollarını olabildiğince açmış tüm bahaneleri bir Tanrı merhametiyle kucaklamaya hazır.

"İştahla, verilen sözleri edilen yeminleri çiğneye çiğneye gelin insan evlatlarım. Ağzınızdan akan salyaların, kasıklarınızda parlayan harın, ben olma yalnız ben olma halinizin burada izaha lüzumu yok. Tıkanan damarlarınız, nasırlarınız, leş gibi kokan yaralarınızla gelin ve bitmek tükenmek bilmeyen baş ağrılarınızla... Gökyüzünden sümük gibi sarkan leş gün ışığının altında, bir öğle vakti, tıraşsız ve çırılçıplak dayanın kapımıza. Ben, Mehmet Ali çirkin ve terli kollarıyla ama olabildiğince geniş, olabildiğince fazla sayıda evladını saracak şekilde sizleri kucaklamaya hazırım".

Herkes herkese ihanet eder, olan biten her şey an ve imkân meselesi. Hastalıklı bir idealizmin arkasında dahi insanın gerçeğe olan ihaneti yatar. "Bak işte bu ilginç bir düşünce. Yoksa sen Fenerbahçeli misin... İşte şimdi ciddiye aldım seni. Fenerbahçeli olmak ciddi bir iştir." "Tabi ki… tabi ki öyle üstadım. Bakın ben bunca sene uğraştım ama henüz yeni Fenerbahçeli olabildim."

Ah, ah… Mehmet Ali'nin aklının arkasında gergef dokuyan fahişeler var. Gece vakti Mehmet Ali'yi uyanık yakalayıp kulağına olmadık şeyler fısıldayan fahişeler. Bak işte sen insan dostum nasıl da her şeyin üstünde böyle baştan aşağı bilen bir kimsesin. "Bunlar hep boş işler, bunlarla vakit kaybetme daha fazla. Bak ben sana yaşamın ne demek olduğunu bir güzel özetleyim güzel kardeşim, aklındaki bu konuya ilişkin boşlukları teker teker dolduracağım şimdi." Mehmet Ali fırsatını bulmaya görsün. Göğsü kabardıkça kabarır, olan biten her şeye;

hastalığa, hastanelere, ölüme, cenazelere, paraya, bankalara, tüm bürokratik evrak süreçlerine, cinsel güdümlü insan hallerine ve her şeye her şeye yukarıdan bakar. İnsanların bakış açısından kendini dik açı olarak tahayyül ediyor Mehmet Ali. Susuzluktan yayılamayan bir kabak gibidir Mehmet Ali. Selim gibi fırsatını bulsa neler ama neler yapacak zavallı üç kuruşluk bir köylü kurnazıdır.

İşte bak bir başka mutluluk daha Belma. Ceplerimizden ve kasıklarımızdan dökülecek yakutlara gerçek anlamını verecek bir bilgi teorisi. Bugün "ayyy" denilen ne varsa, "vayyy" dedirtecek bir kuramsal altyapı. Dur Mehmet Ali, dur…Ne yapacağız Mehmet Ali, göz alabildiğine geniş bir çölün ortasında Belma ile yalnız kaldın. Beterin beteri var, Sabiha ile yalnız kalıp çaresizlik içinde halimize ağlayabilir ve tüm çıkış noktalarını kendi kendimize tıkayabilirdik. En azından Belma böyle durumlarda ne yapılacağını bilir. Mehmet Ali dizleri üzerine çöküp başını elleri arasına alıyor (kent içi yüksek sesle haykırmak için çoğu zaman uygun bir ortam değildir). Parmağımızı şıklattığımız gibi otuz bin sene öncesinde, Neandertal dostlarla beş çayındayız. Kalıbından utan Mehmet Ali. Çocukluk salaklıktır. Çocukluk ölümle karşılaşmak için erken bir süreç. Çocukluk Mehmet Ali gibi insanlar için asla sona ermeyecek bir süreç. İşte bak, işte bir mutluluk daha Belma, ışıklara boğulsak ne güzel olur seninle.

Bir An İçin

Mark Lufergan, 15. yy. Kuzey Fransa'sında bitap düşmüş bir haldedir. Süregelen hengamenin arasında, değer verdiği insanlar o öldükten sonra da güvenli bir şekilde yaşasınlar diye var gücüyle mücadele ediyor.

Farelerle dolu karanlık bir sokak düşündü Mehmet Ali, Avrupa orta çağının acımasız karanlığına ancak sisli mavisiyle tehlikeli bir gece eşlik edebilir. Mark Lufergan bu tenha sokakta bir gölgeye sarınmış gizlice olacakları bekliyor. Bacakları belli belirsiz titremekte, fena halde işemesi lazım. Soğuktan kan kesilmiş dudaklarını yalayıp yüksek perdeden ansızın bağırıyor: "Orada olduğunu biliyorum Sylvia, hep oradaydın…"

Ay ışığının altında gümüş mavisi parıldayan soğuk taşları kırmızı bir alev yalayıp geçti. Yerlerde sürünen bu cübbenin altında, yürüyen ayaklar mı var, yoksa bu gizemli yaratık bize doğru uçarak mı geliyor? "Yalvarıyorum sana Sylvia, beni bırak, zaten aklımın içinde haftalardır zebanilerle boğuşuyorum. Bu gidişat iyi değil inan, hiç iyi bir yere çıkmayacak bu sokak. Ne yaptığımı ne yapacağımı bilemez bir haldeyim."

Gizemli gölge, derisinden sıyrılan bir yılan gibi soyundu cüppesinden. Mark Lufergan öyle şaşırdı ki gördüğü manzara karşısında, kasıklarından aşağı ilerleyen sıcaklığı hissedemez bir halde öylece çakılı kaldı ana. "Sylvia…" diye fısıldadı sadece. "Sylvia… sen…"

Sylvia, zamanın ve coğrafyanın tüm çirkinliğine karşı protest bir duruş gibi gözlerini dikti Mark'ın gözlerine. Başından göğüslerine akan kızıl nehrin arasında iki yeşil zümrüt misali göz parıldamakta. Süt beyaz gerdanından bir koku yayılıyor geceye doğru, havada ilerleyen partiküller kristal sihir tozları gibi kamaştırıyor bakan gözleri. Mark Lufergan, 3 Ekim gecesi saat tam 23:56'da Saint Tuerel kilisesinin arkasındaki bu karanlık sokakta gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü gökyüzüne çevirerek bu kristal büyüyü büyük bir iştahla içine dolduruyor. Dudaklarını bir kez daha yaladı Mark Lufergan, kaşları yay gibi geriliyor alın çizgilerine doğru. Defalarca defalarca içine çekiyor kokuyu.

Mark Lufergan'ın aklı, mantığın dizginlerini ansızın kaçırıverdi elinden, tüm ruhuyla bu kadının beyaz çıplaklığına sarınmak coşkusu sardı içini. "Yalvarıyorum sana, biraz daha dur… lütfen biraz daha…" Sylvia yüzünü Mark'ın yüzüne öyle yaklaştırdı ki bir zümrüt yeşilinin içinde dalgalan renk oyunlarından başka bir şey göremez oldu Mark. Sylvia fısıldıyor: "Değer verdiğin ne varsa benim için hepsinden vazgeçmeni istiyorum Mark Lufergan. Sonra iki büklüm bir halde kuruyana dek içinde ne varsa boşaltacaksın; organların, kanın, anıların, gördüklerin, duyduklarının, kemiklerin… içinde sana dair ne varsa…"

"Sen nasıl arzu ediyorsan öyle olsun Sylvia." dedi Mark. "Birkaç saniye daha… yalnız birkaç saniye daha bakmama izin ver sana."

Sylvia saçlarını iki eliyle kavrayıp arkasına attı. Kollarını iki yana açıp, tüm bedenini birkaç saniyeliğine Mark Lufergan'ın heyecanla açılmış gözlerine öylece bıraktı. Mehmet Ali, karanlık gecenin içinde beyaz şimşek kırılmaları düşlüyor. Sylvia'nın merkezde olduğu kristal dalgalar havada daireler halinde genişliyorlar. Büyük beyaz göğüsler, ufak pembe göğüs uçları, havaya bakır renginin farklı tonlarını savuran upuzun kızıl saçlar ve zümrüt yeşili kocaman bir çift göz… Evrenin kozmik akışı ilk kez o an orada birkaç gerçekliğe kırılmakta. Mark Lufergan, ağzından köpükler saça saça ışıklar içine büyük bir iştahla gömülüyor. Değer vardığı ne varsa bir kadının güzelliğine kapılıp hepsini geride bıraktı. Mehmet Ali şaşkın. Olacak iş değil diyor. Bunca emek bunca çaba… Yalnız birkaç saniye karşılığında nasıl her şeyden vazgeçilir, hepi topu bir an için. Olacak iş değil diyor Mehmet Ali, hiç olacak iş değil.

Zurnada Peşrev

Duyguların mavi olması nedir açıklar mısın Allah aşkına. Kötü, kötü, bu çok kötü. Nasıl bir hayat kurgusu bu böyle. Hesapsız kitapsız iş yapmak eskiden beri adetindir zaten. Tarifsiz bir utanç içindesin şimdi biliyorum. Turp sıkıyorum ama muhabbete. Neden, sıkılır bir yanı turbun. Neydi o Allah aşkına. Elle olmaz. Katı meyve sıkacağı lazım. Hayır, hayır, utancını tarif etmeye çalışmıyorum. Vakit çok az yaşamak için. Derrida'yı anlamadan nasıl ölür insan (gülüyor). Burada bir nevi serbest çağrışım yöntemi kullanmış yazar, fiziki betimlemeler ve çokca duygusal çözümleme… Kendimle gurur duyuyorum. Ganj'ın kıyılarından Olemp'in eteklerine değin fethe hazır bir Cemil Meriç'im şimdi; su katılmamış bir kahraman, duygusal bir avangart… Taştan çelikten bir ana rahmi bu ev, bense etten kemikten bir fikirim, başı dik bir fikir, sabit… (gülüyor hala)

Mevsimler geldi geçti, sen gelmez oldun, denebilmesi için iki mevsim yeterli olur mu diye düşünüyorum sık sık. Acaba Fransız Yapısalcılar da böyle düşünmüş müdür diye düşünüyorum sonra. Nasıl düşünsünler onların bu türküden haberleri yok. Ya Türk Yapısalcılar, onlar düşünmüş müdür? Hayır, Türk Yapısalcılar hep ciddi adamlar olmuşlardır, sözüm ona post-modernler gibi değildirler mesela. Babaannem de farkında olmadan bir post-modern olmuş mudur diye düşünüyorum bazen. Farklı desenlere sahip iki sofra bezini – bir ucuna tahta boncuklardan sıralayıp- aynı pencerede iki parçalı perde olarak kullanmış mıdır, sırf geleneğe inat olsun diye, bir başkaldırı olarak. Post modern bir enstalasyonun kimsenin bilmediği yaratıcısıdır belki babaannem – less is bore- ve içindeki bu yaratıcı kıpırdanmanın zevkiyle mest olmuştur içten içe.

Yo, yo, vaktimi böyle gelişi güzel faydasız düşüncelerle harcamamalıyım. Vakit çok az yaşamak için. Hemen Avrupa tarihine eğilmeliyim, belki biraz da Aramce öğrenirim sonra. Aramice de ne saçmalama dediğini duyar gibiyim. Rusça yarım kaldı değil mi diyorsun şimdi de. Bilmiyorsun ki ben artık Rusça öğrenmenin gerekli olduğunu düşünmüyorum Sabiha. Aramca öğrendiğim için benimle gurur duyacaksın, yemekte yarı aydın ebeveynlerimize ve küçük burjuva komşularımıza kocanın Aramca bildiğini söylerken göğsünün nasıl kabardığını görür gibiyim.

Çocuklarımız okullarında başları dik yürüyecekler. Çünkü bilecekler ki duvarları yarı mavi yarı beyaz boyalı bu loş koridorda oradan oraya koşan çocuklardan hiçbirinin babası kendi babaları gibi Aramca biliyor olmayacak. Bu fikir hoşuma gitti (gülüyor). Belki çok çalışırsam yapısalcı bile olabilirim. Sen hiç bir yapısalcı tanıdın mı? Ortak bir arkadaşımız kimseye farkettirmeden gizliden gizliye yapısalcı olabilir mi, ne diyorsun? Bunu ailesine söylemekten çekinip ve üstelik içlenip içlenip geceleri ağlamış mıdır hiç ha?

Raftaki kitapları ebatlarına göre nasıl diziyorsam kafamın içini de öyle toparlamak isterdim; yıllara göre. Son bir yılı en büyük en fiyakalı ciltle kaplardım. Çocukluğum, ilkokul, ortaokul yıllarım, lise sonra üniversite, belki askerlik dönemim. Şimdi buna ölmek diyorlar ya, post-modern bir ölüm hani. Toprağın takribi bir bir buçuk metre kadar altında, son soluğundan ayrılmış soğuk solgun bir müteveffa. Ölmek, ben ölünce herkes ölsün istiyorum Sabiha; Karşıyaka'da Çarşı'yı, Kızılay'da Karanfil'i yabani otlar sarsın. Ben ölünce herkes dursun bir anlığına, çaresizliği yaşasınlar istiyorum. Bilsinler ki o kızları öpemeyecekler bir daha, o otobüslere binemeyecekler ve kimsenin ölümüne üzülemeyecekler benden başka. Ben ölünce koca koca profesörler de ölsün istiyorum, sonra rehber öğretmenler ve veterinerler; pamuk kurtlarına bağıran zenciler de ölsün, mimarlık okumuş olanlar, ileride mimarlık okuyacak olanlar; hepsi, hepsi benim gibi girsinler toprağın altına. (Bir anlığına hani hiç olmazsa.)

Çoğul eki söz konusuysa – bu arada- bence en az iki mevsim olmalı o sorunun cevabı; bu cepte. Fakat, öyle endamlı bir cümle ki bu mevsimler geldi geçti ve nokta nokta, onlarca mevsimin hakkından gelinmiş gibi sanki. Benim için uygun olan dört mevsim, hepsi yaşanmış ve her biri tadında bırakılmış. Mesela senden sonra bu ilk sonbahar (Gülüyorum) (Bana niçin güldüğümü soruyorsun.) (Çok ciddi gözükmemek için diyorum. Çok ciddi olursam çok ciddiye alınırım. Bu bir tek insan için fazla sorumluluk. Bölünerek çoğalmalıyım belki de.) (Dikkat et sakın kafandan bölünme, yoksa bölünemeden ölürsün diyorsun) (İnsan çoğalmak için neresinden bölünmeli diyorum.) (Bilmiyorum, bölünerek çoğalmış birini bulsan ona sorsan daha iyi olur diyorsun.) (Babaannem hiç bölünerek çoğalmış mıdır acaba?) (Belki baban yüreğinden tamamlanmıştır babaannenin diyorsun.) (Belki diyorum, belki hepsi babaannemin babama olan öfkesindendir.)

Tüm insanlık olarak yalnızca iki yıl var olsak, yılları yine mevsimlere böler miydik diye düşünüyorum şimdi de. Sonbahar, kış, ilkbahar, yaz, sonbahar, kış, ilkbahar, yaz… Bu bir tesadüf mü, yoksa havanın ısınması ve soğuması hep aynı düzeni mi izliyor? Kıskandım, şimdi kıskandım işte seni. Raflara kitapları nasıl diziyorsam düşüncelerimi de öyle dizmek isterdim. Yıllara göre değil, faydacılık da gütmüyorum. Öfkelerimi en büyük, en fiyakalı ciltle kaplardım kesin ve Urla'da gazete kağıtları üzerinde ekmekle yoğurt yerdik; Karşıyaka'da çiğdem çitlerdik Ahmet'le; bu kadar öfkeli olmasam Mehmet'den daha uzun, Hasan'dan bile daha dürüst olurdum belki, ve Ankara'ya hiç gelmezdim, korkmazdım İstanbul'dan. Duyguların mavi olması falan, esamesi okunmaz. Büyük sözler söyleme niyetindeyim, hazırlıklı ol; İbrahim olana kırılacak putlar var daha. (Gülüyorum) (Bana niçin güldüğümü soruyorsun.) (Ben kaç yaşında adamım gülmek için senden izin isteyecek değilim diyorum.) (Niçin kızıyorsun ki şimdi durduk yere diyorsun.) (Kızgın değilim diyorum) (Değilim!) Ben kırılarak çoğalıyorum galiba.

İncir Tozu

Basit kurallara bağlı karmaşık bir düzen, fraktal bir örüntü. Haklıyım galiba, her şeyi, üstelik tam da istediğim gibi neticelendirecek bir tavır olmalı bu. Hiç bir şeyi es geçmeyen bir tavır. Bu üzerine saatlerce düşünülecek, notlar alınacak, çıkarımlar yapılacak, yapılan çıkarımlar yorumlanacak ve pratik yaşamla eşleniği deneyimlenecek bir mesele. Öyle olmalı diye geçiyor içimden.

İhtimaller, ihtimaller diye dövünüp duruyorum. Hiç girmeseydik keşke bu konulara Sabiha. Saat gece yarısını geçeli çok oldu. Sen yatmışsındır. Ben yirmi iki gündür uyumuyorum. Ama kimselere söylemedim. Bir film kahramanı gibi, "üzerimde deney yaparlar" korkusunu yakıştırdım kendime, öyle gidiyorum. İnsan uykusuzken şöyle olur böyle olur diyecek değilim. Ama telaşa kapılma hemen. Yarınların endişesiyle uyuyamayan bir babanın uykusuzluğa olan tutkusundan farklı bir şey bu. Buldum, bu "isimlendirememenin ızdırabı" temalı bir uykusuzluk. Ömürlerinin belli dönemlerinde ana tema olarak bunu kullanan şairlerin enselerinde belli belirsiz bir sızlama olur derler. Ancak, üstesinden gelmeye meyilli olunan bir halet-i ruhiyedir bu. Telaşa mahal verilmesin lütfen.

Ne diyordum, evet, basit bir kural. Meselelerin özündeki nektar bu olmalı diyordum; tek bir denklem. Tanrı bizlerin ayrıntılara boğulmasına göz yummaz biliyorum. Kullarım her vakit büyük resme odaklanmalı gibi bir düşünce sistematiği vardır diye tahmin ediyorum. O yüzden detaylara takılan bir inan olmamaya çalıştım hep. Sahip olduğum her şeyi -seni dahi- küçük gri küplerin içine koyup her birinize bir numara vereceğim. Sonra numaraların karşısında küplerin içinde ne olduğu yazan bir liste hazırlayacağım. Mesela 23 ve karşısında Aynur olacak, 52 ve karşısında ayak yaran bisiklet pedalları, sonra 15 olacak mesela karşısında tasarlanamayan o muazzam evler olacaklar. Sonra sen olacaksın. Sen olsan olsan kaç olursun bilemiyorum, herhalde 47. Seni en iyi 47 ifade eder diye düşünüyorum. Evet, sen tam bir 47'sin Sabiha, 4'ü ile 7'si ile Times New Roman, 12 puntoluk bir 47.

Sabah olup kahvaltıya çağrıldığı halde, varılacak son noktayı bir türlü tahayyül edemeyen, onlu yaşlarında genç bir erkek gibi yazıyorum, öyle değil mi? Asıl

mevzuya bir türlü gelemediğim halde ilahi buyruklara ne tez karşı geldim. Detaylardan kopmak mümkün olmuyor. İnsanlar floresan ışıklarına ben ayrıntılara boğulma sevdalısıyım.

Anlayacağın, bu bir tavırdan ziyade bir his sanki. Her şeyi altında toplamaya muktedir bir başlık. Önümüze sunulan her senaryoya uyum sağlayabilme kabiliyetine sahip bir davranış kalıbı. Bu bir anahtar Sabiha, yapbozun eksik yeri için bizzat kendi kestiğimiz parça. Ve ben bu tavırla sarınmaya hazırım ancak önce onu keşfetmem lazım. Bunca kitap damıtılacak, sonra yaşanacak güzel günler var değil mi yarınlarda ve şehirler ve kadınlar hepsi hepsi fazlalıklarından arındırılıp tek bir damla esansa kalbolunacaklar. O gün geldiği vakit yaşımız seksen olacak ve o kokuları sürünmek için çok yorgun olacağız. Gelecek nesiller aynı hatalara bir kez de kendileri düşmek için inatla çırpınacaklar. Bizden öncekilerin veremediği gibi biz de anlam veremeyeceğiz hiçbir olana. Ve kocaman kocaman tecrübelerimizle, yaşasak yaşadığımıza yaşamasak yaşamadığımıza ağlayacağız.

Öyle sanıyorum ki buldum. Ancak, seninle paylaşmak gibi bir niyetim yok. Bunca gözlem, bunca yorum, herhalde öyle kolay teslim olacak değilim bozkır güzelliğine. Herhalde, bıraktığın yerde ve bıraktığın gibi duracak da değilim. O tavrın gizemli sinsiliğine teslim olup, onun boyasıyla boyanmak var aklımda. Sanki gözümün önünde mercekler patlıyor, 22 gündür uyumuyorum Sabiha. Ama kimselere söyleyeyim deme sakın. Üzerimde deneyler yapılmasından korkuyorum. Zaman alacağı ve meselenin farkında olduğumuz kesin. Daimî bir depresyon halinin piyasası tükendi diyorlar. O halde biz de herkes gibi aydınlık yüzlerden ve pırıl pırıl bir yarından söz açalım ne dersin.

Nar Kavgası

Güneşin ağır ve yapışkan bakışları üzerimizdeyken birbirimiz ile nasıl başa çıkacağız Sabiha. Bir yanım içten içe yaz geçsin güz gelsin de istemiyor hani. Sanki geri dönüşü olmayan bir yola girmiş olacağız. (Ağzımda acı bir sorumluluk tadı var.) Balkon demirleri soğuyacak güz yaklaştıkça, gökyüzünde parça parça bulutlar olacak. Ben bu "kaptan melankosi" ne bir kez daha tutulmaya dayanamayacağım.

zaman belirtmek olmaz, bir zaman
hani ben elimi yüzüme götürdüm de
sen
el edip ahşap panjurlarından taş evlerin
"yüzünde ıslak gölgeler, güneş dokundukça utanıyor…
utandıkça sen kararıyorsun" dedin ve ben
utandım hakikaten böyle olmaktan
olur olmaz söze girmekten
bir yerde biri, bir yerde bir başkası gibi görünmekten
narın kavgasından
incirin gölgesinden

Bir fikirden gebe kal ve kelimeler doğur Sabiha. Ağır mı oldu? Hayır, bir saniye, bunlar aklı başında kelimeler olacak, hayasız kelimeler, kavramlaşabilenler, kavramlaşamayan kelimeler. Ve rahmin ışıkla dolduğunda, bize yolumuzu gösterecek pırıl pırıl bir ayet doğur. Utandın mı? Utanıyor musun? Sen utandığın anda ben biliyorum aklında Ikea'dan bir koltuk al var senin, Köprülü'den yeni bir kitap okumak ve beyaz beyaz beyaz mağazalara girmeye sen de çekiniyorsun benim gibi. Sen de benim gibi ikircikli ne demek henüz bilmiyorsun. O zaman ikircikli ne demek birlikte öğrenelim olmaz mı? Mesela sen bir hayal at ortaya, sonra o hayalin peşinden koşmak için birbirimizden güç olalım. Ben yapacaksın biliyorum diyeyim, sen yapacaksın ben inanıyorum de. Bir yalanın kucağına, bir ömür boyu ve bile bile düşelim. (Bu sıcakta hayal kurulmaz.)

gül yüzünün hafızıyım desem
bir ayet gibi aklımda duruyor işte gülüşün, bakışın…
gözlerinin kahvesi hatırımda desem ve ağzının tadı
hiç kaçmasın desem
bakışların
benden

Belki, Ankara'da Sabiha, sakin kalmayı bir türlü beceremiyordur şimdi. İçi içine sığmıyordur. Bıktım diyordur var olmaktan; varoluşçu bir bunalımın pençesine hakikaten düşmüş müdür Sabiha? Bir dağın zirvesinden yuvarlanan kayaya bakan bir Sisifos ol bir anlığına. Kadın omuzların, kadın ağlayışın. Kadın oluşun, kadın oluşun, kadın oluşun; biz şimdi kimseyi dinlemeyeceğimiz bir noktadayız Sabiha! Doğduğum anı derin bir nefes gibi çektim içime. Zamanın mozaiğinde ufak kırılmalar olacak şimdi. Yeni malzemeler keşfedip yeni bir çağa gireceğim. Savunun kendinizi Avar hazineleri, Sabiha'dan sonra Karolenj'in bu ilk dirilişi.

Elçiye Zeval

Yalnızlık ki (üstelik bu kadar insan varken ortalıkta) yine en çok bana yar oluyor desem. Biraz edebi bir söyleyiş olacak, ancak, özünde sizi temin ederim bu düpedüz bir yalandır komutanım. Öyle ki garnizon terksiz buralardan gitmenin eşiğindeyim diyecek olsam (bu hisse ne derece aşinasınız bilemiyorum) ancak bu da bir önceki cümle gibi katıksız bir yalandır, aynı şekilde sizi bir kez daha temin ederim komutanım. Müsaade buyurun hemen kızmayın lütfen. Ancak, beni emre itaatsizliğe sevk edecek ciddi nedenlerim var. Bu nedenleri birer birer sayarak zatı alinizin kıymetli başlarını ağrıtma niyetinde değilim, ancak…

(Bir dakika, odaya girişimi ve esas duruşumu en baştan bir kez daha görmeniz mümkün mü? Kabul ediyorum, bazen gömleğimin üst düğmesini açık bırakabiliyorum. Ancak, askeri nezaket kuralları konusundan ne derece hassas olduğumu siz de bilirsiniz, elbette bilirsiniz komutanım.) Bugün burada size tebliğ ettiğim (ki siz burada tebellüğ eden oluyorsunuz) bazı tespitlerimi başkalarına da açıklamakta affınıza sığınarak bir beis görmüyorum. Yalnızlık ne bela şey, insana neler yaptırıyor öyle değil mi komutanım. İşsizlik, iltifatsızlık ve belki kadınsızlık kadar ağır bir husus olduğu açık. Yaşıyor olmak en pürüzsüz haliyle bile çok tumturaklı. Sivil yaşama katılmadan evvel bir adaptasyon semineri alma niyetindeyim. Arz ederim.

O heybetli ve kudretli ve bol yıldızlı omuzların altında muhakkak ki cebbar ve kahraman yürekler atıyordur. Ki ben karşınızda böyle esas duruşta dururken sizin öyle olmadığınız hissine kapılmak çok tehlikeli olurdu. O zaman bunu inkâr edelim, biz şimdi birilerini dinlemekle yükümlü olduğumuz bir noktadayız. Tanrımıza hamdolsun, milletimiz var olsun. Afiyet olsun komutanım, afiyet olsun.

Farz-ı misal bir sabah uyanamıyor kahramanımız, güneş gök yüzünün kızıl rahminden sıyrılıp düşüyor ufka, ortalıkta kan bela bir telaş… Bu bir doğum değil basbaya bir yıkımdır. Kahramanımız bu yıkıma şahit olamıyor maalesef. Biz oluyoruz.

Kahramanımızın münferit zamanlarda göstermiş olduğu uyanamama durumunun analizini yapmak hayli meşakkatli bir uğraş olacaktır (ki bu ancak komutanlara

has bir meziyettir) ve biz bu uğraşa giremeyecek kadar yılgınız maalesef. Ancak, meseleye şöyle ucundan dokunmak gerekirse, biz kahramanımızın gerçekte uyuduğunu hiçbir zaman düşünmedik. Bunlara eşref saatlerimizde hayal kurma hezeyanları diyoruz. Bize kalırsa bu da başlı başına bir yıkımdır, ancak, konuşmak zararlı olacağından iyisi mi burada duralım ve betona duyduğumuz aşktan bahsedelim biraz:

Sen en güzelsin beton. Dokun, kokun, soğukluğun. Hele birileri yanına şöyle masif cevizden bir ekleme yapıyorsa ve dolgu tuğla da varsa üstelik ve kara demirden pencereler… Düzgün ışık alımı, abartısız renkler; bu bir cumhuriyet dönemi ziyafetidir, ah sen ne güzelsin beton… Sen ne güzelsin beton, üzerinde tahta kalıptan yadigâr bir texture, dünü bugüne katarak eklektik bir zevk alaşımı, hatasız, segragasyonsuz bir yaşam. Bu bir alaman konforudur. Kompozit kaplamaya inat, ruhumuzun en tenha köşelerinde (ve belki kalorifer üstlerinde) sana bambaşka bir önem atfediyoruz. O malum fakülteden mi desek, bakanlık binalarından mı, içimize mayhoş bir zehir gibi yayılan bu beton aşkı, ah sen en güzelsin beton… Farz-ı misal, gün ortasında, bir fakülteye giriyor kahramanımız, pünomatik bir kalıpla şişirilmiş bir rahim, çeperlerine beton püskürtülüyor. Ortalıkta kan bela bir telaş. Kahramanımız kapıdan çıktığı anda biliyoruz. Bu bir geç doğumdur. Komutanlarımız bu doğuma elbette şahit oluyorlar. Biz de oluyoruz.

Kelliği Kabullenememek

Kel olmayı asla kabullenemeyeceğim. Kelim avucumdan kaçırıp asla yeniden sahip olamayacaklarımın temsili bir ifadesi gibi dikilmiş duruyor başımda. Bunca zaman, bir ihtimal olarak sinsi sinsi hep yanımdaydı evet, yine de çok hazırlıksız yakalandım inan. Benliğim ve ideal benliğim arasında git gide artan bu gerginlik, beni taze ve sıcak etten alıkoyacak biliyorum. Sen bir karamsarsın diyorsun, evet ben bir karamsarım, tatminsiz bir kadın gibi huzursuz ve ne yapacağını bilmez haldeyim.

Aklımda bazen bazı perdeler çekiliyor, ben perdelerin çekildiği yan odalara, ordan daha dipteki odalara, oradan "sanki birileri uyuyormuş da sessiz olmam lazımmışcasına" daha da dipteki odalara giriyorum. İşte bu haller hep keyif verici haller, biraz beyaz gürültü, bir motor dairesinin arka odası, ensenden beline ürperen tüyler, belli belirsiz bir kasık ağrısı, uzun ve anlamsız gerinmeler. Ben kelleştikçe kendimi değersiz hissediyorum Sabiha. Bunda senin de katkın var. Bir kelle olmayı asla kabullenemeyeceksin. Bunlar hep seninle ilgili, bir süredir bir çok şey hep seninle ilgili. Sen değerini ancak seni isteyen ve reddettiğin bir erkekte bulabileceksin.

Ben bir metre kadar önümde küresel bir sis bulutuyla geziyorum. Zaman zaman içine çekiliyorum; sonra mayhoş bir tasasızlık duygusuna kapılıyorum. Bu sis bulutu beni tüm kaygılarla kalabalığın ortasına tükürecek biliyorum. Tüm bu sorumluluktan kaçışın ardından, kalabağın içinde - mesela Kızılay'da - birikmiş kaygılarla kalıp da çarpılmamak mümkün mü, ha... İnsan bir yabancıyı sevdiklerinden hep çok daha kolay bağışlıyor. Evrensel gelip geçicilik frekansını tutturduğumuz an çok daha akışkan bir yabancılaşma yaşayacağız birbirimize dair. Beni çok daha kolay bağışlayacaksın. Şimdi bağışlaman çok da mümkün değil. Bir kadın yalan söyleyen bir erkeğe asla saygı duymaz. Ancak, saygı duymadan da sevişilebilir, belki daha iyi sevişilebilir, daha iyi evlenilebilir. Tanınmış bir gösteri sanatları uzmanının da dediği gibi: "Olmuyor, olmuyor, olmuyor..."

Kellik ihtimalim doyumsuz varolma arzusuyla, gerçekliğini vücuda bürüyor. Üstlerde seyrelme, tellerde incelik, tellerde cansızlık. Duşta her birinin ardından koşup bellerinden yakalamaya ve her bir teli küskün bir kızcağız gibi öpüp kalmaya ikna etmeye hazırım. Duşta, avuçlarımı açtıkça parmaklarımın arasına saçlar dolanıyor. Yılların yaşanmamışlığı alnımdan yukarılara ilerliyor. Yaşın başa nakşolması gibi kellik. Ben yaşlandığımı asla kabullenemeyeceğim sanırım.

Sen yine beni ıslatıp ıslatıp döv ne olursun. Saçlarımı üçe vurdurmaya razıyım ve atlamadan her saat başı sakal traşı olmaya. Dudaklarından soyulan et parçalarıyla bizzat benim için bir "mapus" düşün. Ben orada kapalı kaldıkça evet belki yüz kızartacak bazı duygularla hem hal olacağım. Ama kapalı kalacağım, kendimi kapalı kalmış hissedeceğim, kapalı kaldığımın gün gibi farkında, açık seçik farkında, güpe gündüz farkında, birini toprağa vermiş gibi farkında olacağım. Geciktirdin diyorsun, herşeyi çok geciktirdin. Ben geciktirdiğim ne varsa salıvermeye razıyım Sabiha.

Bir dostum kendini geceye kapatmış, saat 4 dedi mi kaçıp kaçıp fahişelere gidiyor. Onu da benim gibi derinden derine bir kellik korkusu sarmış. Ben korktum mu yemek yerim, o korktu mu sevişiyor. Belki, korkmadan da sevişilebilir, belki daha iyi sevişilebilir, ancak daha iyi evlenilmez. Mutlu bir evliliğin sırrı çokca korkmak. Bir erkeğin yegane mutsuzluğu mutlu bir evliliğinin olması. Korkan erkek mutludur, korkanın çocuğu olmaz ancak mutlu bir evlilikte de çocuk şart. Tamam gitmiyorum, biraz kalacağım yanında. Sen bana senden önce hayallerim vardı diyorsun senden sonra korkularım. Babam bu karamsarlığımın dünya çapında olduğunu ısrarla vurguluyor. Kimse kolay kolay tahammül edemiyor anlayacağın bana. Bir piç, en büyük piç ne denli karamsar olabilirse işte ben onun iki katı karamsarım. Karamsar, karamsir, karamsor... Karam sor, kara oğlan, öyle duvarın ardında durup benim kafamın tasını attırma, şöyle ışığa gel de, aklındakileri çekinmeden sor. Ya da sen sormadan ben söyleyeyim, sahi, bir şey ne denli güzelse, ihtimali de o denli uzak oluyor. Bu yaşamın diyalektiğidir kara oğlan, "karma is a bitch." Sen istediğin kadar ağla zırla. Bu apaçık bir narsisizm. Koşulsuz sevilmenin insan tabiatında yarattığı kısa devre. Üç çalışır beş istersin; on çalışmaz, onluk getiriler beklersin; öfkelenirsin, hatta Tanrılara isyan edersin. Mesela Hint Tanrılarına isyan edersin. Sonra, Vişnu'ya sövmenin öyle sanıyorum

ki dinimizce bir mahsuru yok. Kendi Tanrı'ndan korkup elin Tanrı'larına sarmak da anca kel çocukların büyük maharetidir. Ama sen bunu zaten biliyorsun, öyle değil mi? Nasıl ki benim kel olmamı asla kabullenemiyorsun ve kendi değerini tekrar ve tekrar reddettiğin erkekler üzerinden belirliyorsun. İşte ben de öyle kabullenemiyorum yarıştan böyle erken çekilmeyi, otuz duvarına apaçık toslamayı. Zaman ne çabuk geçiyor. Baksana daha dün geldim buraya ne çabuk beş ay olmuş. Bunların hesabı sorulacak biliyorum. Bu sorgulamalara hazırlıksız ve kel yakalanmaktı korkum. Korktuğum başıma geldi.

SON